

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2023r.

sprawy **A.P.**

skazanej za czyn z art. 286§1 k.k. w zb. z art. 297§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 91§1 k.k. i inne

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 20 czerwca 2023r. (sygn. akt V Ka 343/23) utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Kraśniku z dnia 28 grudnia 2022r. w zakresie dotyczącym A.P. (sygn. akt II K 894/19)

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,
2. obciążyć skazaną kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanej jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Rozpoznając pierwszy z zarzutów kasacji należy przede wszystkim podnieść, że oceniając prawidłowość przeprowadzenia kontroli instancyjnej należy mieć na względzie, że sposób wykonania obowiązku z art. 457§3 k.p.k. w odniesieniu do zarzutów i wniosków apelacji (art. 433§2 k.p.k.) jest pochodną, z jednej strony, jakości i kompletności wyводу zawartego w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji, a z drugiej strony, treści zarzutów apelacji oraz argumentacji, która ma wspierać te zarzuty. Jeżeli Sąd I instancji w swoim uzasadnieniu dokona

wszechstronnej i kompleksowej oceny wszystkich istotnych okoliczności, tak w zakresie ustaleń faktycznych, będących konsekwencją poprawnej oceny materiału dowodowego, jak i w sposób pełny przedstawi argumentację prawną, to oparcie zarzutów apelacji na tych elementach, które były już wszechstronnie i kompleksowo rozważone przez Sąd I instancji, czemu dano wyraz w rzetelnie sporządzonym uzasadnieniu wyroku, uprawnia Sąd Odwoławczy do ograniczenia swojego uzasadnienia w znacznym zakresie do odesłania do tej argumentacji (*vide*: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2018r., sygn. akt V KK 384/17).

Lektura uzasadnienia Sądu Odwoławczego pozwala przyjąć, że Sąd ten w pełni podzielił oceny i argumentację Sądu I instancji, a zatem fragmentaryczna oszczędność jego uzasadnienia nie wynika z braku rzetelności, ale ze zgodności jego stanowiska z wyrokiem Sądu I instancji i motywami jego rozstrzygnięcia. Sąd Okręgowy rozpoznał wszystkie zarzuty apelacji i uczynił to w sposób wnikliwy, a motywy jego rozstrzygnięcia w żadnej mierze nie są pozbawione samodzielnej argumentacji. I nawet, gdyby uznać za obronę, że Sąd II instancji winien wypowiedzieć się w powyższym zakresie szerzej, wskazywanych rzekomych uchybień Sądu Okręgowego nie można byłoby uznać za uchybienia mające istotny wpływ na treść orzeczenia, które mogłyby skutkować wzruszeniem zapadłego orzeczenia, zwłaszcza w kontekście obecnego brzmienia art. 537a k.p.k.

Stawiając zarzut przeprowadzenia przez Sąd I instancji nieprawidłowej oceny zgromadzonego i ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności w zakresie wyjaśnień Ł.S. i zeznań H.S., skarżący zdaje się tracić z pola widzenia, że depozycje tych osób nie stanowiły jedynych dowodów sprawstwa skazanej i nie korespondowały one wyłącznie wzajemnie ze sobą, ale także z szeregiem innych dowodów z osobowych źródeł dowodowych, a także znajdowały potwierdzenie w bogatym w szczegóły dotyczące działalności skazanej A.P. protokole kontroli podatkowej i badania ksiąg (k. 565-612) i innej dokumentacji urzędowej oraz opiniach biegłych z zakresu badania pisma. Próby podważania zeznań H.S., w świetle powyższej okoliczności, jak również faktu, że dwukrotnie przesłuchiwana konsekwentnie wskazywała na fakt braku doświadczenia syna w prowadzeniu własnej działalności gospodarczej, nie mogły okazać się skuteczne.

Drugi z postawionych zarzutów, wskazujący na naruszenie art. 408 k.p.k., jawi się zarzutem niekasacyjnym – jest on skierowany wprost do sposobu procedowania Sądu Rejonowego. W treści apelacji nie sformułowano zarzutu odnoszącego się do kwestii ogłoszenia orzeczenia bez uprzedniego przeprowadzenia narady, a tym samym nie można domniemywać, że intencją skarżącego było zarzucenie Sądowi Okręgowemu naruszenia art. 433§2 k.p.k. Jednocześnie nie postawiono w tej przestrzeni zarzutu uchybienia art. 440 k.p.k., który nakazywałby Sądowi działanie z urzędu. Jedynie zaś wywiedzenie takiego zarzutu skutkowałoby możliwością jego rozpoznania przez Sąd Najwyższy – w zastanej sytuacji Sąd nie jest bowiem do tego uprawniony, gdyż stosownie do dyspozycji art. 536 k.p.k. jest związany granicami zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym może rozpoznać kasację wyłącznie w wypadkach określonych w art. 435 k.p.k., art. 439 k.p.k. i art. 455 k.p.k.

Mając na względzie powyższe argumenty uznać należy, że autor kasacji nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się uchybienia o charakterze rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia i które winno skutkować orzeczeniem o charakterze kasatoryjnym.

To z kolei skutkowało uznaniem kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazaną obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.

[Z.K.]

[ał]